

Mannen som lever i våra drömmar

Jag är verken gammal eller ung. Jag ser mig själv som i en ganska perfekt ålder men mardrömmarna har jag fortfarande kvar. Som om de aldrig försvann utan fortsatte växa ju äldre jag blev och han, med det stora flinet och rufsiga håret har alltid varit där. Vandrandes i mina drömmar och skapat en smärta, en smärta av rädsla och att vara iakttagen. Han var alltid en del av mardrömmen även fast han ibland bara stod där och stirrade på en med en lömsk blick som om han ville ha hämnd för något. Varje morgon vid frukostbordet försökte jag förklara denna man men det var som att han försvann i skuggorna och jag glömde bort hur han såg ut. Det enda som fanns kvar var all smärta han skapad och hur han fick mig att inte vilja somna om nätterna i mitt mörka dystra sovrum.

Natt efter natt fanns han där, vandrandes i mina drömmar och skapade ett kaos efter sig. Ju fler nätter som gick desto mindre sömn fick jag. Jag somnade på lektionerna, jag missade träningarna och folk hade börjat märkt det. Men jag berättade aldrig om mannen som hemsökte mig, som tog sig in i mitt huvud och drev mig till vansinne. Jag kunde bara inte se honom, jag kunde bara känna hans ögon iakttagandes på mig.

Jag träffade en som skulle hjälpa mig, som skulle få ut det som hindrade mig från att sova men jag trodde inte på det. Jag kunde ju inte berätta vem denna mystiska man var och ännu mindre vad man skulle kunna göra för att få han att försvinna. Jag lade mig ner på en röd sammets soffa medan kvinnan satte sig i en fåtölj bredvid. Hon bad mig blunda, försöka tänka bort allt som fanns i mitt huvud förutom en sak, han som skapade kaoset. Jag såg inget först, bara ett enda stort mörker som omringade mig men tillslut så stod han där. Han stod i en stad vars hus på sidorna av den stora vägen var enorma, nästan uppe bland alla molnen. Han gick runt där, nynnande för sig själv medan han skratta åt mig. Han såg rakt igenom mig med sin iskalla blick och jag kände smärtan växa inom mig och hur jag med ett ryck vaknade upp i den röda mjuka soffan.

Kvinnan vars penna nu låg på golvet satt bara där stirrandes på mig med en blick som inte gick att läsa av. Sakta tog hon av sig glasögonen och suckade. "Jag har många gånger i mitt yrke hjälpt folk med sitt psykiska, men jag har aldrig varit med om att alla patienter på samma dag har beskrivit samma man".

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emelie Johansson med Poeter.se id #105969 innehar upphovsrätten